

ת"ד (פתח תקווה) 7698-04-15 - יוסף טוביאנה נ' מדינת ישראל

ת"ד (פתח-תקווה) 7698-04-15 - יוסף טוביאנה נ' מדינת ישראל לשלום פתח-תקווה

ת"ד (פתח-תקווה) 7698-04-15

יוסף טוביאנה

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בפתח-תקווה

[08.10.2016]

כבוד השופטת רות וקסמן

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן ביום 22.6.16 בהעדר התייצבות המבקש, ובו הורשע המבקש בעבירות של נהיגה כשברמזור אור אדום, בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, נהיגה בקלות ראש, בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה והתנהגות הגורמת נזק, בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, ונגזרו עליו קנס בגובה 1,800 ₪, פסילה בפועל לתקופה של 3.5 חודשים ופסילה לתקופה של 3 חודשים על תנאי למשך שלוש שנים. המבקש נשפט בהיעדרו לאחר שהוזמן כדן לדיון בעצם נוכחותו בדיון מיום 17.1.16 בפני כב' השופטת הבכירה אטליא וישקין, אך לא התייצב.

טענות הצדדים

לטענת ב"כ המבקש, המבקש לא התייצב לדיון משום שטעה בתאריך הדיון. למבקש נודע על פסילתו מלנהוג עת פנה לסוכן הביטוח שלו בתאריך 26.6.16 על מנת לברר מצב התביעה הביטוחית האזרחית וכן את מועד הדיון בתעבורה. סוכן הביטוח פנה למרכז המידע, ושם נמסר לו כי הדיון התקיים בתאריך 22.6.16. לאחר שהמבקש גילה שהוא נשפט בהיעדר, ניגש מייד לביהמ"ש והפקיד את רישיונו. עוד נטען כי המבקש בן 59, גרוש, ללא ילדים, עובד יחד עם אחיו בשוק ובעל קו חלוקה קבוע של ירקות בשוק העירוני וכל פרנסתו תלויה ברישיון הנהיגה שלו. לבקשה צורף העתק אישור על הפקדת רישיון נהיגה.

המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם שהמבקש ידע על מועד הדיון בעצם נוכחותו בדיון קודם אצל כב' השופטת וישקין ביום 17.1.16, אך לא התייצב, ומשכך אין לו אלא להלין על עצמו. זלזולו של המשיב בזמנו של בית המשפט ויתרה מכך בזמנם של העדים שהתייצבו ביום הדיון זועקת לשמייים.

דיון והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. קיום סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות לטענת ב"כ המבקש, המבקש לא התייצב לדיון שנקבע ביום 22.6.16 בטענה כי טעה במועד הדיון. אינני מקבלת טענה זו כסיבה מוצדקת לביטול פסק הדין.

לנגד עיני החלטת כב' השופט מודריק בע"פ 70050/99 חרובי פארס נ' מדינת ישראל, בו נדונה בקשת נאשם לביטול שפיטה בהעדרו, בטענה שטעה במועד. בדחותו את הבקשה קבע כב' השופט מודריק: "אין לי ספק שלעתים, מתרחשות תקלות וטעויות שונות ומשונות אצל נאשמים במשפטי התעבורה ובעטים אין הם מגיעים למשפט. נדמה לי שאין ברירה אלא שלא לקבל בקשות לביטול המשפטים להוציא נסיבות מאוד יוצאות דופן שבהם התקלה או המניעה מוכחת באורח אובייקטיבי. הסתמכות על פניות הנאשמים אפילו אם הם נתמכות בתצהיר עלולות לגרום בוקה ומבולקה בסדרי בתי משפט לתעבורה. למעשה, לא ימצא צדיק אחד שיואיל להופיע במועד למשפט שלו ויימצא הנאשמים מכתבים את סדרי העבודה של ביהמ"ש".

לענין זה ראו גם: "השכחה אינה אלא אחת מן הצורות של חוסר תשומת הלב או של הרשלנות, וערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת, הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות. מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך, כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרא, וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך, שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט עומס נוסף, שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין. מי ששכח יישא בתוצאות שכחתו, ולא הציבור בכלל, ובתי המשפט בפרט, הם שיצטרכו ללכת עקב בצד אגודל אחרי מידת תשומת הלב, אותה מוכן פלוני לגייס במועד נתון לענין ההליכים המשפטיים שנפתחו נגדו" (מתוך רע"פ 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פד' לט' (3) 279, עמוד 280).

ב. עיוות דין

פרט לכפירתו של המבקש בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום בדיון מיום 17.1.16 בפני כב' השופטת הבכירה וישקין ולדבריו במעמד הכפירה: "אני אומר שאני נכנסתי בירוק, אני נוסע והיא רצתה לעשות הפרסה, היא חשבה שגם לה מותר לעשות הפרסה. היתה תאונה...", לא השמיע המבקש בבקשתו דין אף טענה ממשית ביחס לעבירות בהן הורשע ולא העלה כל טענת הגנה ו/או טענה באשר לעיוות הדין שייגרם לו באם פסק הדין יוותר על כנו.

כב' השופטת בייניש בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם קבעה: "נחזור אפוא ונדגיש כי בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין אטליא על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך ייעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין".

העונש שהוטל על המבקש נמצא במתחם הענישה הראוי והסביר, בשים לב לחומרת העבירות ועברו התעבורתי. אף בעובדה כי המבקש נזקק לרישיון נהיגתו לצורכי פרנסה אין כדי להוות עילה ראויה לביטול פסק הדין לאור הקריטריונים שנקבעו בפסיקה.

בניגוד לדעת המבקש, ובהיעדר טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, לא נראה כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין, ולכן הבקשה נדחית.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ו' תשרי תשע"ז, 08 אוקטובר 2016, בהעדר הצדדים.